

ROMANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 19 May 2003 (morning)
Lundi 19 mai 2003 (matin)
Lunes 19 de mayo de 2003 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Comentați numai unul din pasajele următoare.

1. (a)

Psalm 9

- Vecinul meu a strâns cu nendurare
Grădini, livezi, cirezi, hambare,
Și stăpânirea lui se-ntinde-acum
Pân' la hotarele de fum.
- 5 Soarele apune zilnic și răsare
Într-ale sale patru buzunare.
Văzduhu-i face parte din avut
Cu-al zalelor de stele așternut.
Luând și lumina-n țarcul lui de zestre,
- 10 O potcovi și-o puse în căpestre.
Din cer ia fulgeri, din pământ grăsimi,
Adâncuri înmulțind cu înălțimi,
Și fostul meu vecin de țarm se ține
Vecin de-o vreme, Doamne, și cu tine.
- 15 Urechea lui închisă pentru graiuri
Cu scama s-a umplut, de mucegaiuri.
Gingia moale, înțărcată, suge,
Ochiul pornește blând să se usuce,
În pântec spini, urzici și aguride
- 20 Dau știri de beteșugul ce-l ucide.
Creștetul gol poți să-l încerci
Puhav subt pipăit, ca pe ciuperci.
Și șubred ca o funie-nnodată,
Cu căpătâiu-n barca înecată.
- 25 Doamne, așa obicinuit ești, biet,
Să risipești făptura ta încet.
Prefaci în pulbere mărunță
Puterea dârză și voința cruntă.
Faci dintr-un împărat
- 30 Nici praf cât într-un presărat.
Cocoloșești o-mpărăție mare
Ca o foiță de țigare.
Dintr-o stăpânire semeață
Ai făcut puțină ceață.
- 35 Zidind, schele-nalte și repezi ridici,
Încaleci pe lespezi cât munții melci mici,
Peretele-i veacul pătrat
Și treapta e veacul în lat
Și scara e toată vecia.
- 40 Și când le dărâmi, trimiți clipa
Să-și bată aripa
Dedesubt.
Musca mută a timpului rupt.

Tudor Arghezi, 'Psalm 9' Cuvinte potrivite (1927)

1. (b)

Un trăznet a fost. Ca într-o trosnire de trăznet s-a năruit el și căderea i-a resorbit răsuflarea. Întocmai ca la prima lui rană, dela asalt, după care, târziu, la sfârșitul luptei, l-au cules prizonier....Dar atunci se zvârcolea și gema. Oricât se stăpânea cu dinții încleștați să-și ucidă în el durerea de ochii brancardierilor germani; atunci o putere mai tare decât el, o

5 altă vietate din el necunoscută și teribilă, se zvârcolea mizerabil și gema. Carnea din el cerea dreptul să-și urle crâncena suferință.....Acum, nicio durere. Nu mai găsește, pipăind, nici locul loviturii. Parcă aici ? Nu, dincoace.....Nici....Nici rană, nici urmă de sânge....Poate n-a fost glonț....Poate nu lovitură de baionetă ori cu stratul puștii....Poate s-a izbit singur, din fuga zvâcnită, de-o creangă, de-un stâlp, de-o bară de

10 fier. Era ceva înainte, ca o bară de fier, lângă un zid, când a auzit glasuri și pași pe neașteptate. S-a lovit așadar singur, a căzut singur, s-a ridicat singur !.....Nu-i încă nicio amenințare imediată. Încă nimic nu-i pierdut, cum se căscase în el deznădejdea în clipa când s-a prăbușit. Încă nimic nu-i pierdut....Dar ce istovit e ! Abia îl mai târâie picioarele. Și ce dureros îi pătrunde aerul nopții în plămâni !....E rece, umed, și totuși îl arde ca o

15 văpaie...Îl mistuie în plămâni ca o vâltoare de foc, iar el tremura. Îi clănțnesc dinții de tremur. Nervos ? Nu. De emoție ? O ! nu !...Încă mai puțin ! De-o săptămână, de când se strecoară prin orașe și sate, prin trenuri și gări, prin codri, munți, ogoare și pustii locuri, n-a cunoscut ce înseamnă emoție, clătinarea stăpânirii de sine, îndoială, abandonarea nervilor. Prudență, da ! Frică, niciodată...A fost toată vremea de-o fioroasă luciditate, anormală,

20 somnambulică. Da, somnambulică! A înaintat ca sub imperiul unei voinți în afară de el, calculând cu răceală, înlăturând obstacolele și neprevăzutul cu o supranaturală siguranță....Iar acum, când e aproape de București, de casă, de Mioara lui; la distanța numai de o noapte, acum să-l trădeze nervii ?...Adineaori, căzând, unica lui grijă i-a fost doar să nu strige. Să nu dea glas animalic durerii, ca întâia oară, acolo, între tranșee, când l-au

25 zvârlit pe brancardă sanitarii inamici. Și de data aceasta într-adevăr n-a strigat....Cu toată durerea atroce, indescritibilă n-a scos un scâncet măcar....Durerea acum a dispărut. Nu se mai aude nimic; glasuri, pași, focuri de armă, nicio amenințare. Și totuși tremura !....Așadar nu-s nervii de vină, că tremură? A stat prea mult întins la pământ, în umezeală și frig. L-au pătruns umezeala și frigul....Numai aceasta n-ar trebui acum, mai ales aceasta

30 nu: să-l doboare febra, boala, epuizarea, la capătul drumului...Ar fi grotesc și tragic, absurd! A izbutit el să scape din lagăr, să treacă un hotar, să străbată jumătate de țară printre trupe străine, santinele și posturi de control, patrule și bariere, ca să nu se mai poată târî ultima etapă, într-un ultim spasm ? Încă o noapte, numai o noapte.

Cezar Petrescu, Ochii Strigoiiului (1942)